

РЕШЕНИЕ

№ 4442

гр. София, 17.10.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 7 състав, в
публично заседание на 19.09.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Маруся Йорданова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова и при участието на
прокурора Павлов, като разгледа дело номер **6824** по описа за **2009** година
докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е на чл. 104, ал. 1 от Закона за държавния служител (ЗДСл) във
връзка с чл. 203 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по искова молба на В. Б. Н.-Л. от [населено място], обл.С., [улица], чрез
адв. Д. Д. срещу Изпълнителна Агенция „Държавна собственост на министерство на
отбраната” за заплащане на сумата в размер на 5 800 лв., представляваща обезщетение
по чл.104, ал.1 от ЗДСл, дължимо от ответника поради отмяна на Заповед №
РД-07-343/31.07.2008г. на Директора на Изпълнителна Агенция „Държавна
собственост на министерство на отбраната”, с която е било прекратено служебното
правоотношение на ищцата, ведно със законната лихва, считано от датата на завеждане
на исковата молба до окончателното изплащане на сумата. Претендира разноси.

В хода на делото процесуалния представител на ищеца поддържа иска и подробни
аргументи в подкрепа на предявената претенция. Сочи се наличието на
законоустановените предпоставки по смисъла на разпоредбата на чл. 104, ал. 1 от ЗДСл
за възникване на правото на обезщетение - отмяната на заповедите за прекратяване на
служебното правоотношение от съда, както и период от време, в който ищеца не е
заемал държавна служба.

Ответникът по жалбата, чрез процесуалния си представител оспорва иска по
основание и размер, като предявява претенция за прихващане на сумата,
представляваща изплатените на ищеца три brutни трудови възнаграждения при
прекрътяване на служебното му правоотношение обезщетение по чл.106 ал.4 от ЗДСл.

Съдът, след като прецени допустимостта и основателността на разглежданата искова

молба, намира за установено следното от фактическа страна:

Исковата молба е подадена в срок, от надлежна страна, поради което е допустима.

Разгледана по същество, същата се явява основателна.

От събраните по делото доказателства, конкретно от заверено копие на служебна книжка № 359 от 01.06.2000г., се установява, че след освобождаването на ищцата на 01.08.2008г. от длъжността „старши юрисконсулт” в Изпълнителна Агенция „Държавна собственост на Министерство на отбраната” /ИАДСМО/-II ниво няма други отбелязвания за заемана длъжност по служебно правоотношение, като това обстоятелство е констатирано и с протоколно определение от 06.04.2009г. по адм. дело № 11092/2008г. по описа на ВАС, V отделение.

Със Заповед № РД-07-343/31.07.2008г. на Директора на Изпълнителна Агенция „Държавна собственост на министерство на отбраната” служебното правоотношение на В. Б. Н. - Л. е прекратено на основание чл.106, ал.1 ЗДСл.

С решение № 217 от 14.01.2011г. по адм. д. № 2993/2009 г. по описа на Административен съд София –град, I отделение, 17 състав /необжалвано и влязло в сила на 18.02.2011г./ цитираната по-горе заповед е била отменена, като видно от приложената по делото Заповед № РД-26 -162 от 02.05.2011г. на Министъра на отбраната ищцата е възстановен на работа, считано от 18.02.2011г. на длъжността „старши юрисконсулт” в отдел „Правно-нормативно обслужване”, Дирекция „Административно –правно, финансово –счетоводно и информационно обслужване” при Изпълнителна Агенция „Държавна собственост на Министерство на отбраната”, като със същата Заповед на 02.05.2011г. служебното правоотношение на ищцата отново е прекратено на основание чл.106, ал.1 ЗДСл.

В резултат на прекратяването на процесното служебно правоотношение с отменената заповед, ищцата е останала без работа в периода от 01.08.2008г. до датата на възстановяването ѝ на работа със Заповед № РД-26-162 от 02.05.2011г.,което обстоятелство се установява и от констатациите на приложената по делото служебна книжка на Л., видно от която, същата не е започнала работа по време на уволнението ѝ т.е. налице е условието за изплащане на обезщетение по чл.104, ал.1 ЗДСл за период от 10 месеца. Това обстоятелство се установява както от представеното по делото копие от служебна книжка № 359 от 01.06.2000г, така и от изслушаната по делото съдебно –счетоводна експертиза,неоспорена от страните, която съдът кредитира изцяло.

По делото е изслушаната съдебно –счетоводна експертиза, както в с.з. на 06.04.2009г. по адм. дело № 11092 от 2008г. на ВАС, така и в с.з. на 19.09.2011г., която съдът кредитира, и с която вещото лице е определило размера на дължимо обезщетение по чл.104,ал.1 ЗДСл.

На първо място е спорен въпроса, дължи ли връщате ищцата на сумата в размер на 580,50 лв, изплатено обезщетение по чл.106, ал.4 ЗДСл т.е. следва ли същата да бъде прихваната при изплащане на обезщетението по чл.104,ал.1 ЗДСл.

При така установените фактически обстоятелства, съдът приема следното от правна страна:

Безспорно е по делото,че ищцата до прекратяване на служебното му правоотношение е изпълнявал длъжността длъжността „старши юрисконсулт” в отдел „Правно-нормативно обслужване”, Дирекция „Административно –правно, финансово –счетоводно и информационно обслужване” при Изпълнителна Агенция „Държавна собственост на Министерство на отбраната”. Служебното ѝ правоотношение е било прекратено със заповед № РД-07-343/31.07.2008г. на Изпълнителния директора на

Изпълнителна Агенция „Държавна собственост на Министерство на отбраната”, отменена с влязло в сила решение по адм. д. № 2993/2009 г. по описа на АССГ, I отделение, 17 състав. От събраните по делото доказателства се установява, че за периода от 01.08.2008г. до 18.02.2011г. /датата на възстановяването ѝ на работа/ ищцата е останала без работа.

Вредите и загубите на държавния служител при незаконното прекратяване на служебното правоотношение се изразяват в липсата на brutната заплата. Затова, обезщетението се дължи за времето, през което той не е бил на служба, поради незаконното прекратяване на служебното му правоотношение, при което правното основание за дължимото се обезщетение се съдържа в чл. 104, ал. 1 ЗДСл.

Съгласно чл. 121, ал. 1, т. 3 ЗДСл, държавният служител има право да оспори законността на прекратяването на служебното си правоотношение пред органа по назначаването или пред съда чрез органа по назначаването и да иска обезщетение за времето, през което не е бил на служба поради прекратяването. Възникналото право на обезщетение по чл. 121, ал.1, т. 3 е във връзка с материалноправната разпоредба на чл. 104, ал.1 от ЗДСл.

Когато заповедта бъде отменена, държавният служител има право на обезщетение в размер на brutната си заплата за цялото време, през което не заема държавна служба, но не за повече от 10 месеца, а когато е получавал възнаграждение за друга работа в по-нисък размер, има право на разликата между заплата и възнаграждението. Brutната заплата за определяне на обезщетението е определената brutна заплата към момента на признаването на уволнението за незаконно или на явяването му да заеме службата.

От приетото и неоспорено по делото заключение на в.л. се установява, че brutната месечна заплата на ищцата към момента на прекратяване на служебното ѝ правоотношение resp. възстановяването ѝ - 18.02.2011г. е 580,50 лв. На тази база следва да се изчисли, че за 10-месечен период в рамките на 01.08.2008г./датата на уволнението/ до 01.06.2009г. обезщетението възлиза на 5 805,00 лева. При определяне размера на обезщетението настоящия състав приема, че дължимото обезщетение за всеки един месец е равно на brutното възнаграждение, което служителят е получил към момента на възстановяването ѝ на работа през м. 02.2011 г. , но предвид искането на ищцата, обезщетението, което следва да ѝ се присъди с оглед гореизложеното е в размер на 5 800,00 лв.

Касателно направеното от ответника възражение за прихващане на сумата от 580,50 лв., представляващо изплатеното на ищцата обезщетение на основание чл.106, ал.4 ЗДСл, настоящата инстанция намира същото за неоснователно по следните съображения:

В Глава шеста от ЗДСл са регламентирани обезщетенията, които се дължат на държавните служители при прекратяване на служебното им правоотношение. Обезщетението по чл.104, ал.1 от закона представлява обезщетение при незаконосъобразно прекратяване на служебното правоотношение на общо основание от страна на органа по назначаването и то е компенсация за това, че служителя е останал без работа поради незаконно уволнение.

Както обезщетението по чл. 106, ал.2, така и това по ал.4 от ЗДСл не могат за се прихващат от обезщетението по чл. 104, ал.1 от ЗДСл, предвид на обстоятелството, че обезщетението по чл. 106, ал. 4 от закона компенсира времето, което органът по назначаване е длъжен да предизвести държавния служител, преди да прекрати

служебното му, правоотношение, а обезщетение по чл. 106, ал.2 от ЗДСл се заплаща също по силата на закона и има за цел да даде възможност на държавния служител да намери друга работа. И двете обезщетения не предполагат незаконно уволнение, признато с влязло в сила съдебно решение или влязъл в сила административен акт, каквото е обезщетението по чл. 104, ал.1 от ЗДСл. Поради това двата вида обезщетения се дължат на различно правно основание и се заплащат кумулативно при наличие на определените изисквания на закона.

По отношение претенцията за дължима законна лихва съгласно чл. 86, ал. 1 от ЗЗД, който предвижда при неизпълнение на парично задължение, длъжникът дължи обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата, настоящият състав намира, че същата следва да бъде уважена и на ищцата да бъде присъдена лихва за забава върху главницата в размер на 5 800 лв. за периода от 13.08.2008г. /датата на подаване на исковата молба/ до окончателното изплащане на сумата.

От изложеното до тук следва обоснования извод, че така предявения иск по чл.104, ал.1 ЗДСл следва да бъде уважен изцяло за размера от 5 800,00 лв.,ведно със законната лихва върху тази главница,считано от датата на предявяване на иска до окончателното изплащане на сумата.

По изложените съображения, Административен съд София –град,I отделение,7-ми състав

РЕШИ:

ОСЪЖДА Изпълнителна Агенция „Държавна собственост на министерство на отбраната” да заплати на В. Б. Н.-Л. от [населено място], обл.С., [улица], чрез адв. Д. Д. сумата от 5 800,00 лева (пет хиляди и осемстотин лева), представляваща неизплатения размер на обезщетението по чл. 104, ал. 1 от Закона за държавния служител за периода от 01.08.2008г. до 01.06.2009г., видно със законната лихва върху посочената главница за периода от 13.08.2008г. /датата на подаване на исковата молба/ до окончателното изплащане на сумата.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва пред Върховен административен съд в 14- дневен срок от съобщението на страните за изготвянето му.

Преписи.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: